Bergenia 'Eden's Dark Margin'

bergenia 'Eden's Dark Margin'
Synonim łaciński: *Bergenia cordifolia* 'Eden's Dark Margin'

Jedna z odmian o najintensywniejszej, czerwonej barwie jesienią i zimą. Liście skórzaste, błyszczące, dość duże, gładkie, okrągławe w zarysie, z zaokrągloną nasadą, osadzone na długich, sztywnych ogonkach, wyrastające z grubych, płożących się po ziemi kłączy. Wiosną i latem liście są intensywnie zielone, z charakterystyczną, czerwonobordową obwódką na brzegu blaszek liściowych (stąd nazwa odmiany). Jesienią i zimą, gdy nadchodzą chłody, przybierają stopniowo piękną, bordowopurpurową, a później rubinowobrązową barwę. Na intensywność barwy wpływają warunki uprawy. Kolor jest intensywniejszy, gdy rośliny rosną w słońcu i w niesprzyjających warunkach. Okazałe, łopatkowate liście tworzą zwartą, przyziemną rozetę, wysokości ok. 25 cm i średnicy 30-40 cm. Z kępy, w kwietniu i maju, wyrastają długie, bezlistne pędy kwiatostanowe, długości 35-40 cm. Sztywne, mięsiste pędy mają czerwonawy odcień i zakończone są licznymi dzwoneczkowatymi (kielichowatymi) kwiatami, złożonymi z 5 lilaróżowych płatków korony, otoczonych wiśniowoczerwonymi działkami kielicha. Wnętrze kwiatu wypełnia 10 pręcików okalających 3 złączone dołem słupki. Kwiaty w odcieniach różu, zebrane w gęste baldachowate, lekko przewisające kwiatostany, pięknie prezentują się na tle błyszczących, ciemnozielonych liści. Odmiana wytrzymała na mrozy, odporna na niesprzyjające warunki uprawy - susze, zasolenie i zanieczyszczenie powietrza, intensywne zacienienie. Optymalne warunki wzrostu zapewnią jej stanowiska półcieniste, o świetle rozproszonym, o glebie żyznej, średnio zwięzłej, wilgotnej, dobrze zdrenowanej, bogatej w materię organiczną. Roślina tolerancyjna w stosunku do kwasowości podłoża. Dobrze rośnie na glebach o pH od 5.5 do 8. Nie lubi stanowisk podmokłych i przenawożenia. W czasie letnich upałów wymaga podlewania. W głębokim cieniu rośliny są wyższe, luźniejsze i mają jaśniejsze liście; w słońcu obficiej kwitną, są bardziej zwarte i ładniej wybarwione. Po kwitnieniu należy usunąć przekwitłe kwiaty i rozsypać nawozy wokół roślin. Ściółkowanie korą pozytywnie wpływa na utrzymanie wilgoci w glebie i zimowanie. Starsze egzemplarze rosnące w silnym zagęszczeniu, w celu przywrócenia wigoru, rozmnaża się przez podział wczesną wiosną lub jesienią. W miarę potrzeby wiosną usuwa się zaschnięte liście. Odmiana efektownie wygląda posadzona w grupach, w brzegowych częściach rabat, w otoczeniu zbiorników wodnych, wzdłuż ogrodowych ścieżek i alejek spacerowych. Może być sadzona w półcienistych miejscach pod drzewami i krzewami, w sąsiedztwie budynków, altan i pergoli, a także w ogrodach skalnych, na murkach kwiatowych i skarpach. Tworzy efektowne zestawienia z kwitnącymi w tym samym czasie roślinami cebulowymi. Doskonale sprawdza się jako roślina okrywowa. Gęstość sadzenia: 7-11 roślin na m2. Efektownie prezentuje się w pojemnikach. Liście można wykorzystywać w aranżacjach bukietowych.

autorzy opisu tekstowego: Ewa Chojnowska; Związek Szkółkarzy Polskich

grupa roślin	byliny
grupa użytkowa	byliny
forma	bylina
pokrój	kępiasty
docelowa wysokość	od 0,2 m do 0,5 m
barwa liści (igieł)	czerwone i purpurowe ciemnozielone

Copyright © 2024 Związek Szkółkarzy Polskich Wszelkie Prawa Zastrzeżone

zimozieloność liści (igieł)	liście półzimozielone
rodzaj kwiatów	kwiatostan
barwa kwiatów	fioletowoczerwone różowe lila
pora kwitnienia	kwiecień maj
nasłonecznienie	stanowisko półcieniste stanowisko słoneczne
wilgotność	podłoże umiarkowanie wilgotne
ph podłoża	odczyn lekko kwaśny do obojętnego odczyn zasadowy
rodzaj gleby	przeciętna ogrodowa próchniczna
walory	ciekawy pokrój ładne jesienne zabarwienie ozdobne z kwiatów ozdobne z liści/igieł
zastosowanie	ogrody przydomowe parki zieleń publiczna roślina okrywowa ogrody skalne kompozycje naturalistyczne (parki i ogrody) rabaty pojemniki, balkony, tarasy w grupach
strefa	3

autorzy opisu tabelarycznego: Ewa Chojnowska; , Związek Szkółkarzy Polskich;

Copyright © 2024 Związek Szkółkarzy Polskich Wszelkie Prawa Zastrzeżone